

4. velikonočna nedelja C

*Postavil sem te za luč narodom,
da boš v odrešenje do skrajnih mej sveta.
(Apd 13,47)*

Prvo berilo

Apostolska dela 13,14.43-52

Tiste dni sta Pavel in Bárnaba iz Pêrge potovala naprej in prišla v pizídijsko Antiohíjo. Na sobotni dan sta šla v shodnico in sedla. Ko se je zbor razšel, je veliko Judov in pobožnih spreobrnjencev spremljalo Pavla in Barnaba. Pogovarjala sta se z njimi in jih spodbujala, naj vztrajajo v Božji milosti. Naslednjo soboto se je zbralo skoraj vse mesto, da bi slišali Gospodovo besedo. Ob pogledu na množice je Jude obšla nevoščljivost; ugovarjali so Pavlovim besedam in preklinjali. Tedaj sta Pavel in Bárnaba pogumno spregovorila: "Vam bi se morala najprej oznaniti Božja beseda. Ker pa jo zavračate in se sami nimate za vredne večnega življenja, glejte, se obračava k poganom. Tako nam je namreč naročil Gospod: 'Postavil sem te za luč narodom, da boš v odrešenje do skrajnih mej sveta.'" Ob teh besedah so se pogani razveselili in poveličevali Gospodovo besedo; in tisti, ki so bili določeni za večno življenje, so sprejeli vero. In Gospodova beseda se je širila po vsej deželi. Medtem so Judje nahujskali pobožne in ugledne žene in mestne prvake; zanetili so preganjanje zoper Pavla in Bárnaba ter ju izgnali iz svoje dežele. Onadva sta otresla prah s svojih nog proti njim in odpotovala v Ikónij, učenci pa so bili polni veselja in Svetega Duha.

Drugo berilo

Razodetje 7,9.14b-17

Jaz, Janez, sem videl veliko množico, ki je nihče ne bi mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov. Stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, ogrnjeni v bela oblačila, v rokah pa so držali palmove veje. In eden od starešin mi je rekel: "To so tisti, ki so prišli iz velike stiske in so oprali svoja oblačila ter jih pobelili z Jagnjetovo krvjo. Zato so pred Božjim prestolom in noč in dan služijo Bogu v njegovem svetišču; in on, ki sedi na prestolu, bo razpel svoj šotor nad njimi. Ne bodo več lačni in

ne bodo več žejni in nič več jih ne bo žgalo ne sonce ne kakršna koli pripeka. Kajti Jagnje, ki sedi na sredi prestola, jih bo paslo in jih vodilo k izvirov živih vodá; in Bog bo obrisal vse solze z njihovih oči."

Evangelij

Janez 10,27-30

Tisti čas je Jezus rekel: "Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj. Dajem jim večno življenje; nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke. Moj Oče, ki mi jih je dal, je večji od vseh, in nihče jih ne more iztrgati iz Očetove roke. Jaz in Oče sva eno."

V razmislek

V današnjem evangeliju govori Jezus o tesnem odnosu med njim kot pastirjem in njegovimi ovci ter o zaščiti svoje črede pred nevarnostmi. Njegove besede dosežejo vrhunec v zagotovitvi: "Jaz in Oče sva eno." Jezus in Oče sta "eno" in ne vsak zase, t.j. neločljiva, živa enost, ki ne bi mogla biti globlja in hkrati bolj različna(!), z eno besedo utelešenje tega, kar ljubezen je!

Enost Jezusa s svojim očetom se odraža v odnosu do ljudi. Preko njega lahko zgradi s svojimi globok odnos ljubezni in zaupanja, pri njem lahko najdejo varnost, iz katere jih ne more nič in nihče iztrgati. Ta enost želi omogočiti ljudem, da bi bili skupaj eno (in ne enaki!) in da bi bili skupaj povezani v ljubezni. Zato taka povezanost omogoča nastanek skupnosti. Bolj kot se ljudje čutijo ljubljene s strani Boga, toliko bolj lahko v polnosti doživljajo svoj odnos z drugimi in toliko bolj so odprti za druge v svoji skupnosti. Prav tako pa velja obratno: kjer vlada strah, nezaupanje in nestrpnost, prava skupnost ne uspeva ali pa zgolj zelo omejeno. Notranja disharmonija pri posamezniku ali v skupini pušča prav tako posledice kot odnos, ki je osnovan na notranjem miru in notranji povezanosti. Vendar ker sta Bog in Jezus eno in ker smo del te enosti in brezpogojne ljubezni, smemo upati, da vendarle vsa omejenost človeške ljubezni ni obsojena na propad, temveč jo varuje brezpogojna Božja ljubezen.

Poklicani smo kot Cerkev, t.j. kot skupnost vernih Kristjanov, da se odpremo ljudem – ne da bi postavljali meje, ocenjevali ali pa sodili. V današnjih svetopisemskih odlomkih je odpiranje ljudem opisano poleg prispodobe o pastirju tudi v prispodobi luči za narode (1. berilo) in prispodobi množice, ki je vodena k izvirov žive vode (2. berilo). Če se odpremo drug drugemu in drug za drugega, potem damo Bogu in nam možnost, da drug drugega "spoznamo" na katerikoli izmed nešteti poti, t.j. da pridemo do osebne, ljubeče povezanosti in odnosa, ki omogoča nastanek skupnosti. Tako lahko po eni strani življenje uspeva v različnih skupnostih, katerih del smo, po drugi strani pa je lahko naša lastna povezanost s Kristusom in drug z drugim polna življenja in omogoča nastanek skupnosti.